

Arrest

nr. 104 275 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de bestreden beslissing genomen in hoofde van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker)

1.1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in hut 1360 (20 februari - 19 maart 1982 volgens de westerse kalender). U bent een soennitische Tadzjiek en bent afkomstig uit de wijk Darulaman, gelegen in de stad Kabul. U liep er school tot de twaalfde klas. Na uw studies ging u aan de slag in de bouwsector als metselaar. U bent gehuwd met S.R. (O.V.Nr. ...) en hebt 3 kinderen. Begin 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) trad u in dienst bij het bedrijf FCEC

(Fazlullah Construction & Engineering Company) als arbeider. Na drie of vier maanden werd u gepromoveerd tot teamleider omdat u kon lezen en schrijven. U werd eerst tewerkgesteld op de luchthaven in Kabul. Toen u vier of vijf maanden aan de slag was bij FCEC kreeg u een eerste dreigbrief van de taliban. Daarin stond dat u met uw werkzaamheden diende te stoppen. U meldde dit aan B.M., het hoofd van de arbeiders. Hij verklaarde dat er nog arbeiders bedreigd werden door de taliban. Vanaf dat moment werd u tewerkgesteld in andere provincies. Op 26 mizan 1389 (18 oktober 2010) werd u in een groep van 118 arbeiders van FCEC in de provincie Farah door de taliban tegengehouden en opgepakt. Het bedrijf beloofde samenwerking en betaalde losgeld en na zeven of acht dagen werd iedereen vrijgelaten. U ging daarna direct terug aan de slag voor FCEC, maar in een andere provincie. Na uw vrijlating kreeg u opnieuw een dreigbrief van de taliban. Tijdens wegenconstructiewerken in de provincie Zabul, waar zowel u als uw neef tewerkgesteld waren, vond er op 26 jawza 1390 (16 juni 2011), een mijnexplosie plaats. Uw neef, R. verloor een been en twee vingers in de explosie. Hij werd in een ziekenhuis in Kandahar verzorgd. U ging terug naar Kabul. Vier dagen na het incident kreeg u opnieuw een dreigbrief van de taliban. Daarin stond te lezen dat u met hen diende samen te werken, anders zou u gedood worden. Na ontvangst van de derde dreigbrief verliet u met uw familie het huis en gingen jullie naar een vriend in de wijk Taimani. Daar verbleven jullie een week. Ondertussen regelde hij jullie vlucht. U verliet Afghanistan samen met uw vrouw, kinderen en broer Z. op 10 saratan 1390 (1 juli 2011). Via Iran en Turkije reisden jullie naar Griekenland. In Griekenland werden jullie door de smokkelaar van elkaar gescheiden. Uw vrouw en kinderen reisden eerder door naar België en vroegen er asiel aan op 26 september 2011. U bleef met uw broer achter in Griekenland. Enige tijd later nam u het vliegtuig naar Italië. Via Frankrijk kwam u uiteindelijk na een reis van zeven maanden in België aan op 25 januari 2011, waar u één dag later asiel aanvraagde. U verklaart dat uw broer nog in Griekenland verblijft. Uw vrouw is ondertussen vier maanden zwanger. Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara (Afghaanse identiteitskaart) en een badge van uw bedrijf voor, inclusief enveloppe.”

1.2. Over de gegrondheid van het beroep

1.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel wordt andermaal de schending aangevoerd van de hierboven vermelde artikelen van de wet van 29 juli 1991, van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidbeginsel en van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

1.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire

beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

1.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

1.2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst hebt u onvoldoende aannemelijk kunnen maken dat u gedurende de laatste twee jaar vóór uw vertrek werkzaam was bij het bouwbedrijf FCEC als arbeider en teamleider (CGVS, p. 6). Dit is nochtans een essentieel onderdeel van uw vluchtrelaas. Uw werkzaamheden voor FCEC en de problemen met de taliban, die daaruit voortvloeiden, liggen immers mee aan de basis van uw eigen vrees voor vervolging. Zo verklaart u na enkele maanden gepromoveerd te zijn tot teamleider aangezien u kon lezen en schrijven (CGVS, p. 6). Bevreemdend is dan ook dat u niet weet waar FCEC voor staat. U verklaart niet te weten of het een afkorting is of de volledige naam van het bedrijf. Op uw papieren zou enkel FCEC gestaan hebben (CGVS, p. 6). Echter, op de badge die u voorlegt staat zowel de afkorting FCEC te lezen als de volledige naam van het constructiebedrijf, namelijk Fazlullah Construction & Engineering Company. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u twee jaar voor FCEC gewerkt zou hebben, maar niet weet waar FCEC voor staat. Zeker gezien u beweert dat u kunt lezen en schrijven en beweert deze badge altijd op zak te hebben gehad (CGVS, p. 10). Voorts staat op uw badge, die u verkreeg in 1389 (21 maart 2010 – 20 maart 2011), als uw functie “arbeider” te lezen en dit terwijl u beweert al na enkele maanden gepromoveerd te zijn tot teamleider (CGVS, p. 7). Aangezien u begin 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) al bij FCEC in dienst trad zou dit dus ook al op uw badge moeten te lezen staan (CGVS, p. 6). Verder verklaart u dat het hoofdkantoor van FCEC in Karte Seh gelegen is en dat er geen andere afdelingen bestaan (CGVS, p. 7). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt echter dat in Kabul zowel in Omid-e-Sabz als bij Pol-e-Charkhi een kantoor van FCEC te vinden is. Dat u hiervan niet op de hoogte bent is merkwaardig. De door u genoemde projecten en de Afghaanse directeur van FCEC worden daarnaast wel bevestigd in de objectieve informatie. Echter, de details die u over deze projecten geeft zijn uiterst beperkt en incorrect gebleken. Zo verklaart u dat u bezig was met het aanleggen van een weg in Qalat, in de provincie Zabul net voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 8). U beweert echter niet te weten voor hoeveel kilometer uw bedrijf verantwoordelijk was, maar verklaart dat er al 1200 km was afgewerkt. U verklaart ook dat de weg die u aan moest leggen van Qalat via het district Maruf (Kandahar) naar Pakistan liep (CGVS, p. 12). Deze verklaringen zijn echter tegenstrijdig gebleken aan de objectieve informatie betreffende dit project. Zo blijkt immers dat uw bedrijf slechts verantwoordelijk was voor de aanleg van 60 km en dit tussen Qalat en Shinkay. Dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn is bevreemdend. Immers, van een teamleider mag verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van de reikwijdte van het project waaraan hij werkt. Verder zou u ook vijf of zes maanden aan dit project meegeholpen hebben (CGVS, p. 12). U had ook een vriend B.M. binnen het bedrijf met

een hogere functie dan uzelf. Hij hielp u aan de job en u moest ook en hem de werkzaamheden rapporteren (CGVS, p. 8). Dat u dus niet over precieze informatie betreffende het project in Zabul zou beschikken is dan ook niet geloofwaardig. Deze vaststellingen roepen dan ook twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw beweringen aangaande uw werkzaamheden voor het bouwbedrijf FCEC en doet vermoeden dat u uw kennis via andere wegen heeft opgedaan.

Aangezien uw beweringen omtrent uw werkzaamheden twijfelachtig zijn, staat de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban omwille van die werkzaamheden op de helling. Uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben met de taliban kunnen echter evenmin overtuigen. Zo verklaart u op 26 mizan 1389 (18 oktober 2010) in een groep van 118 arbeiders van FCEC opgepakt en vastgehouden te zijn geweest door de taliban in het district Bala Boluk in Farah (CGVS, p. 13). Jullie zouden voor het vieren van "eid" in drie bussen onderweg zijn geweest naar huis. Echter, in de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt is niet dit incident terug te vinden maar wel een zeer gelijkaardig incident dat zich voordeed op 26 september 2008. Uit de objectieve informatie blijkt inderdaad dat de taliban in het district Bala Boluk 118 arbeiders ontvoerden die op weg waren naar huis om "eid" te vieren. Het is dus onmogelijk dat u bij dit incident aanwezig was, aangezien u verklaart pas begin 1388 voor FCEC te zijn gaan werken (21 maart 2009 – 20 maart 2010). Verder is het ook ongeloofwaardig dat u als u wel betrokken zou zijn geweest bij dit ingrijpende incident u het verkeerdelijk twee jaar na datum zou situeren (CGVS, p. 13). Deze vaststelling ondermijnt dan ook in grote mate uw geloofwaardigheid. De geloofwaardigheid van uw problemen en werkzaamheden wordt verder ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw echtgenote. Zo beweert zij tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u na uw ontvoering door de taliban een tijd stopte met werken en ander werk zocht in Kabul. U vond echter geen ander werk en besloot daarom terug aan de slag te gaan bij het bouwbedrijf (Zie DVZ Vragenlijst S.R., p. 3).

U verklaart echter na uw vrijlating onmiddellijk terug te zijn gaan werken (CGVS, p. 14). Opvallend is dat ook uw echtgenote tijdens het gehoor op het CGVS haar verklaringen aanpast en nu ook beweert dat u nooit stopte met werken (zie CGVS echtgenote, p. 8). Wanneer zij met haar eerdere verklaringen op DVZ wordt geconfronteerd, beweert zij dit nooit te hebben verklaart, maar gezegd te hebben dat u bent blijven werken, maar in andere provincies (zie CGVS echtgenote, p. 8). Dit is echter geen verklaring voor de wijziging in haar verklaringen gezien dit niet als foutief is aangehaald bij het begin van het gehoor op het CGVS (in tegenstelling tot andere zaken), en zij deze verklaring ook ter goedkeuring ondertekende (zie DVZ Vragenlijst S.R., p. 3-4; CGVS echtgenote p. 3). U verklaart daarnaast ook nog drie dreigbrieven van de taliban te hebben gekregen omwille van uw werkzaamheden (CGVS, p. 15). Één van de brieven kreeg u al vier of vijf maanden na uw start bij FCEC. Daarin stond te lezen dat u met uw werkzaamheden diende te stoppen (CGVS, p. 13). Het was echter maar de derde dreigbrief die u deed besluiten om het land te verlaten (CGVS, p. 16). Daarin werd u gevraagd om met de taliban samen te werken, anders zou u onthoofd worden (CGVS, p. 16). U heeft er echter geen idee van wat die samenwerking concreet zou inhouden. Dat stond niet in de brief te lezen, zo stelt u. U verklaart wel dat toen jullie door de taliban opgepakt werden zij zeiden dat jullie als medewerkers toegang hadden tot diverse plaatsen en zaken konden binnensmokkelen (CGVS, p. 17). Zoals hierboven al is gebleken is uw ontvoering door de taliban ongeloofwaardig gebleken. Gezien ook uw werkzaamheden voor FCEC ongeloofwaardig zijn gebleken, is het daarmee samenhangend ook niet geloofwaardig dat u omwille daarvan dreigbrieven gekregen zou hebben.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming. De informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De taskara die u voorlegt kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ze dient hoogstens als bewijs van uw identiteit en nationaliteit, maar niet van uw problemen in Afghanistan. U legde van deze problemen geen ander begin van bewijs voor. Toch verklaart u in Afghanistan nog dreigbrieven te hebben liggen (CGVS, p. 9). Als reden geeft u aan dat u pas de donderdag voor het interview op het CGVS, dat op woensdag plaatsvond, uw oproepingsbrief kreeg. U verklaart hierdoor niet veel tijd te hebben gehad om de dreigbrieven op te vragen en ze te laten opsturen (CGVS, p. 9). Dit is echter geen aannemelijke verklaring voor het ontbreken van deze documenten. Immers, uw asielaanvraag dateert al van 26 januari 2012 en u hebt nog contact met uw neef langs vaderszijde (CGVS, p. 6). Daarnaast wist uw echtgenote al eerder dat zij was uitgenodigd voor een gesprek op het CGVS. U had toen ook contact met Afghanistan en vernam dat de dreigbrieven nog daar waren (CGVS, p. 10). Niets stond u dus in de weg om dan al te vragen deze dreigbrieven op te sturen. Toch vroeg u nog niet deze brieven op te sturen (CGVS, p. 10). Dat u dit heeft nagelaten te doen, omdat u niet wist wanneer u op gesprek diende te komen is dus niet aannemelijk. Daarbij, eerder in de asielprocedure wordt ook al gevraagd om al het mogelijke te doen om stukken te bekomen (Zie DVZ Vragenlijst p. 1). Om u de mogelijkheid te bieden nog documenten in te dienen, kreeg u hiervoor nog vijf werkdagen de tijd. Deze

termijn is ondertussen al enige tijd verstreken, maar het CGVS heeft tot op heden nog geen bijkomende documenten van u mogen ontvangen. Deze vaststellingen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid. Wat de voorgelegde badge van uw bedrijf betreft dient te worden opgemerkt dat voorgelegde documenten enkel uw asielrelaas kunnen ondersteunen mits geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tot slot dient te worden vermeld dat voor uw echtgenote S.R., die zich op dezelfde asielmotieven baseert, eveneens een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.6.1. Wat zijn verklaringen betreft over zijn tewerkstelling bij FCEC en de bevindingen van de verwerende partij desbetreffend, doet verzoeker gelden dat hij weliswaar verklaarde dat hij kon lezen en schrijven maar niet heeft gespecificeerd dat hij dit in het Engels kon, dat hem niet werd gevraagd wat zijn

administratief werk exact inhoudt, dat men hem geen vragen heeft gesteld over zijn werk als arbeider en zijn hoedanigheid van teamleider, dat het plausibel is dat zijn rol zeer miniem en beperkt was (de aanwezigheid van arbeiders controleren, ...), dat hij niet werd geconfronteerd met het feit dat de volledige naam van zijn bedrijf op zijn badge stond, en evenmin met het feit dat er andere afdelingen bestaan in Kabul, dat aan verzoeker niet werd gevraagd of hij al naar die afdelingen heeft moeten gaan, dat de informatie waarover het CGVS beschikt slecht werd uitgeprint, dat het een document is dat dateert van december 2011 en dat het niet om dezelfde benaming gaat, meer bepaald wordt vermeld "FCEC-UIP". De verwerende partij, zo gaat verzoeker verder, hecht te weinig belang aan zijn talrijke verklaringen die overeenstemmen met de objectieve feiten waarover zij beschikt, zodat hem dan ook het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, nu hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor FCEC werkte en dus een 'risk profile' heeft. Verzoeker stelt ook nog dat de authenticiteit van zijn badge een begin van bewijs vormt van zijn werkzaamheden bij FCEC en de authenticiteit niet wordt betwist.

1.2.6.2. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker verklaarde dat hij kon lezen en schrijven zodat het niet aannemelijk is dat hij niet weet waar de naam FCEC, het bedrijf waarvoor hij zou hebben gewerkt, voor staat, zelfs niet weet of het een afkorting is of de volledige naam van het bedrijf. Verzoeker tracht deze vaststelling in een ander daglicht te stellen door thans te doen gelden dat hij nooit heeft gespecificeerd dat hij in het Engels zou kunnen lezen, maar dit argument brengt geen soelaas : zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, is het naast de voormelde vaststelling evenmin aannemelijk dat verzoeker verklaarde dat op zijn papieren enkel FCEC zou hebben gestaan terwijl op de badge die hij voorlegde en waarvan hij verklaarde dat hij ze steeds op zak had, zowel de afkorting FCEC als de volledige naam van het constructiebedrijf, namelijk Fazlullah Construction & Engineering Company is vermeld. Het is dan ook niet geloofwaardig dat hij twee jaar voor FCEC gewerkt zou hebben, zonder te weten waar die afkorting voor staat. Zijn allusie op het feit dat hij niet in het Engels zou kunnen lezen, is een loutere bewering die hieraan geen afbreuk doet. Immers, de volledige naam van verzoekers beweerd werkgever wordt in het Dari op de door hem neergelegde badge vermeld. Voorts geeft verzoeker geen aannemelijke uitleg voor het feit dat op zijn badge, die hij verkreeg in 1389 (21 maart 2010 – 20 maart 2011), als functie "arbeider" te lezen staat, terwijl hij verklaarde al na enkele maanden gepromoveerd te zijn tot teamleider, zodat, aangezien hij begin 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) al bij FCEC in dienst trad het niet aannemelijk is dat zijn functie als teamleider niet op zijn badge zou zijn vermeld. Verder verklaarde verzoeker dat het hoofdkantoor van FCEC in Karte Seh gelegen is en dat er geen andere afdelingen bestaan, terwijl uit informatie in het administratief dossier blijkt dat in Kabul zowel in Omid-e-Sabz als bij Pol-e-Charkhi een kantoor van FCEC te vinden is. Verzoeker tracht al deze vaststellingen te minimaliseren door te wijzen op zijn minieme rol binnen het bedrijf, maar dit volstaat niet om zijn geloofwaardigheid dienaangaande te herstellen, nu hij dit voorbehoud en de eventueel daaruit voortvloeiende onwetendheid wat bepaalde aspecten van het bedrijf betreft nooit maakte tijdens het gehoor, doch stellig beweerde dat er in Kabul geen andere afdelingen waren van FCEC. Indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn tewerkgesteld als teamleider omwille van het feit dat hij kon lezen en schrijven, mag in alle redelijkheid van hem worden verwacht dat hij hierover correcte informatie zou geven, los van de inhoud van zijn functie en los van de vraag of hem reeds was opgedragen om zich naar de andere vestigingen te begeven. Daarbij komt nog dat, hoewel de door hem genoemde projecten en het feit dat FCEC een Afghaanse directeur heeft, worden bevestigd in de objectieve informatie, de details die verzoeker over deze projecten geeft uiterst beperkt en incorrect gebleken zijn, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing : het is verre van geloofwaardig dat verzoeker, in strijd met de voorhanden zijnde informatie verklaarde dat hij bezig was met het aanleggen van een weg in Qalat, in de provincie Zabul net voor zijn vertrek uit Afghanistan, niet wist voor hoeveel kilometer zijn bedrijf verantwoordelijk was, maar verklaarde dat er al 1200 km was afgewerkt en dat de weg van Qalat via het district Maruf (Kandahar) naar Pakistan liep. Immers bleek uit de informatie dat zijn bedrijf slechts verantwoordelijk was voor de aanleg van 60 km en dit tussen Qalat en Shinkay. Van een teamleider die beweert vijf of zes maanden aan dit project te hebben meegewerkt mag verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van de reikwijdte van het project waaraan hij werkt, temeer nu hij ook verklaarde dat hij moest rapporteren over de werkzaamheden aan een hiërarchisch overste. Ten slotte, waar verzoeker doet gelden dat de informatie in het administratief dossier slecht werd uitgeprint –hij voegt zelf een print toe- , dat het een document is dat dateert van december 2011 en dat het niet om dezelfde benaming gaat, meer bepaald wordt vermeld "FCEC-UIP", valt op de eerste plaats niet in te zien waarop verzoeker precies doelt waar hij stelt dat de info slecht werd uitgeprint en dat ze dateert van december 2011. Voorts, waar hij stelt dat het niet om dezelfde benaming gaat, kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de vermelding "(FCEC-UIP)" wordt voorafgegaan door de volledige benaming "Fazlullah Construction ad Engineering Company & United Infrastructure Projects", gevestigd in Kabul, zodat niet ernstig kan betwist worden dat, waar wordt verwezen naar FCEC, het over hetzelfde bedrijf gaat.

1.2.7.1. Waar verzoeker opwerpt dat hij niet geconfronteerd werd met de vastgestelde incoherenties, terwijl dit uit hoofde van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel enerzijds, en artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is de Raad van oordeel wat volgt :

1.2.7.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Verzoeker kreeg de kans om, ter voorbereiding van zijn gehoor bij de verwerende partij, een vragenlijst in te vullen aangaande zijn asielrelaas en werd vervolgens op het Commissariaat-generaal gehoord met de bijstand van een tolk. Voorts werd hem gewezen op het belang van stukken ter documentatie van zijn relaas en kreeg hij de kans om alle dienstige stukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle gegevens die hieruit zijn voortgevloeid en van de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker toont geenszins aan dat de juiste toepassing van dit beginsel er ook zou moeten toe leiden dat hij zou moeten worden geconfronteerd met tegenstrijdigheden die werden vastgesteld. Een schending van het zorgvuldigheids- of voorzichtigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

1.2.7.3. Artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”

De toelichting bij het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

De Raad wijst er ook op dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden, maar *in casu* niet overtuigt.

Verder is de Commissaris-generaal niet verplicht tijdens het gehoor zelf om de asielzoeker te confronteren met de informatie waarover hij beschikt. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

1.2.8. De voormelde vaststellingen leiden de Raad ertoe te concluderen dat de verwerende partij op grond van de besproken motieven genoegzaam tot de vaststelling kon komen dat verzoeker zijn beweerde tewerkstelling bij FCEC niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker kan dan ook niet louter verwijzen naar de informatie die hij wel kon geven, nu de vaststellingen die werden gemaakt en niet met het huidige verzoekschrift werden ontkracht, zoals de verwerende partij doet gelden, doen vermoeden dat hij de kennis die hij wél had heeft opgedaan via andere wegen. Evenmin kan verzoeker volstaan met een verwijzing naar zijn badge die naar zijn mening een begin van bewijs vormt van zijn werkzaamheden bij FCEC en naar het feit dat de authenticiteit ervan niet wordt betwist. Immers, documenten kunnen slechts worden aangebracht ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen thans niet het geval is, zodat de voorgelegde badge niet kan worden aangewend ten bewijze van de feiten.

1.2.9.1. Wat betreft de motivering aangaande zijn vermeende problemen met de taliban, stelt verzoeker dat hij tijdens het interview niet zeker was van de datum waarop hij onderweg van Kabul werd tegengehouden door de taliban (hij citeert uit het gehoorverslag : ‘26ste mizan van 1389 denk ik’) en dat men hem nooit heeft gevraagd sinds hoeveel jaar hij werkte bij FCEC of hoeveel jaar geleden het incident heeft plaatsgevonden.

1.2.9.2. Verzoeker overtuigt niet: samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat hij zijn beweerde werkzaamheden voor het bedrijf FCEC meermaals en uitdrukkelijk binnen de periode van 2 jaar voor zijn vertrek situeerde. Bovendien citeert verzoeker zelf de passage uit het gehoorverslag waarin hem uitdrukkelijk wordt gevraagd *'Onderweg naar Kabul eens tegengehouden door de taliban. Wanneer is dat gebeurd?'* Er valt dan ook niet in te zien waarom de vragen anders zouden moeten worden geformuleerd, gezien het feit dat verzoekers verklaringen desbetreffend niet voor andere interpretaties vatbaar zijn.

1.2.9.3. Wat betreft verzoekers argument dat hij *"met deze tegenstrijdigheid niet werd geconfronteerd terwijl dit element van groot belang is voor het asielaanvraag van verzoeker; dat een nieuw verhoor zich opdringt"*, toont verzoeker, zoals reeds gesteld, niet aan dat er in hoofde van de verwerende partij enige verplichting zou zijn om verzoeker daarmee tijdens het gehoor te confronteren.

1.2.10. Verzoeker stelt verder dat de verklaringen van zijn vrouw, nadat zij werd geconfronteerd met het feit ze strijdig waren met die van haar echtgenoot, wél plausibel waren, zodat er geen echte tegenstrijdigheid meer bestond. Hij gaat er echter aan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk kennis heeft genomen van deze verklaringen na confrontatie, maar terecht van oordeel was: *'Wanneer zij met haar eerdere verklaringen op DVZ wordt geconfronteerd, beweert zij dit nooit te hebben verklaart, maar gezegd te hebben dat u bent blijven werken, maar in andere provincies (zie CGVS echtgenote, p. 8). Dit is echter geen verklaring voor de wijziging in haar verklaringen gezien dit niet als foutief is aangehaald bij het begin van het gehoor op het CGVS (in tegenstelling tot andere zaken), en zij deze verklaring ook ter goedkeuring ondertekende (zie DVZ Vragenlijst S.R., p. 3-4; CGVS echtgenote p. 3).'* Het feit dat verzoeker het niet eens is met dit standpunt van de verwerende partij, maakt nog niet dat het niet pertinent zou zijn. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het feit dat verzoekers echtgenote verklaarde dat hij na de ontvoering door de taliban een tijd zou zijn gestopt met werken en op zoek zou zijn gegaan naar ander werk in Kabul, terwijl verzoeker zelf stelde dat hij na zijn vrijlating onmiddellijk opnieuw ging werken, ten zeerste afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas.

1.2.11. Verzoeker voelt zich verder gegriefd door de conclusie dat, aangezien zijn werkzaamheden voor FCEC ongeloofwaardig zijn gebleken, het daarmee samenhangend ook niet geloofwaardig is dat hij omwille daarvan dreigbrieven zou hebben gekregen. Hij stelt dienaangaande dat de geloofwaardigheid omtrent zijn tewerkstelling bij FCEC werd hersteld, zodat het wel degelijk geloofwaardig is dat verzoeker, werkend voor een buitenlandse firma, werd bedreigd door de taliban. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat verzoekers standpunt dat de geloofwaardigheid van zijn beweerde tewerkstelling geenszins werd hersteld, zodat de argumentatie die hij ontwikkelt gebaseerd is op een foutief uitgangspunt en alleen al om die reden niet kan worden bijgetreden.

1.2.12.1. Wat betreft de passus in de bestreden beslissing over verzoekers verklaring dat hij in Afghanistan nog dreigbrieven had liggen en de bijkomende termijn die hem, tevergeefs, werd verstrekt om deze alsnog aan de verwerende partij te bezorgen, stelt verzoeker thans dat het plausibel is dat hij de dreigbrieven nog altijd afwacht en dat de reisweg van deze documenten ingewikkeld is, dat men niet mag vergeten dat hij zich in moeilijke en precaire omstandigheden bevindt en hij reeds een aantal documenten heeft neergelegd die zijn relaas staven, dat de authenticiteit van zijn badge niet wordt betwist, dat een groot aantal van zijn verklaringen overeenstemmen met de objectieve informatie, dat zijn relaas, en inzonderheid zijn verklaringen betreffende zijn werkzaamheden geloofwaardig zijn, en dat de bewijslast die op hem rust onredelijk wordt verzwaard.

1.2.12.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de verwerende partij zijn argument dat hij niet veel tijd had gehad om de dreigbrieven op te vragen in aanmerking heeft genomen, doch dit heeft beschouwd als niet aannemelijk, omdat zijn asielaanvraag dateert van 26 januari 2012 en hij nog contact heeft met zijn neef langs vaderszijde, dat daarnaast zijn echtgenote al eerder wist dat zij was uitgenodigd voor een gesprek op het CGVS, dat hij toen ook contact had met Afghanistan en vernam dat de dreigbrieven nog daar waren, dat niets hem dus in de weg stond om dan al te vragen deze dreigbrieven op te sturen, hetgeen hij niet heeft gedaan, zodat zijn argument dat hij heeft nagelaten dit te doen, omdat u niet wist wanneer u op gesprek diende te komen, niet aannemelijk is. De verwerende partij heeft verder nog overwogen dat eerder in de asielprocedure ook al wordt gevraagd om al het mogelijke te doen om stukken te bekomen en heeft verzoeker verder de mogelijkheid geboden nog documenten in te dienen, hetgeen hij niet heeft gedaan. Met de loutere bewering dat hij nog altijd de dreigbrieven afwacht en dat de reisweg van deze documenten ingewikkeld is, zonder meer, weerlegt hij geenszins de voorgeciteerde argumentatie in de bestreden beslissing. In acht genomen de niet betwiste beoordeling

in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker bijgebrachte taskara en het standpunt aangaande het gebrek aan bewijskracht van de werkbadge, zoals eerder al ingenomen, kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker geen bewijzen bijbrengt die de geloofwaardigheid van zijn relaas zouden kunnen herstellen. Voor het overige vallen de grieven samen met eerder ontwikkelde argumenten die hiervoor al werden verworpen.

1.2.13. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het relaas ongeloofwaardig is, zodat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

1.2.14.1. Verzoeker verzet zich verder tegen de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul, stellende dat er geen rekening mee werd gehouden dat zij drie kinderen hebben en verzoekster weer zwanger is en dat de situatie in Kabul onveilig is indien men met vier kinderen moet reizen en leven, dat het dagelijkse leven gevaarlijker is en de risico's verhoogd zijn en dat geen rekening werd gehouden met de verklaringen van zijn echtgenote waar die stelde dat zij slechts heel zelden boodschappen deed, maar haar schoonbroer dit deed, en dat ze wist dat er soms incidenten gebeuren in Kabul, maar niet precies kon aangeven welke. Verzoeker concludeert dat het standpunt van de verwerende partij onhoudbaar is.

1.2.14.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, op grond van een veiligheidsanalyse gestoeld op de informatie beschikbaar in het administratief dossier, meer bepaald de Subject Related Briefing "*Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*" van 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011, van oordeel was dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker stelt dan wel dat het met drie kinderen en eentje onderweg gevaarlijker is en de risico's verhoogd zijn, maar brengt geen enkel objectief gegeven bij waaruit zou blijken dat informatie die werd gehanteerd door de verwerende partij en die betrekking heeft op de situatie van burgers in het algemeen, geen betrekking zou hebben op gezinnen met kinderen en dus op een verkeerde wijze werd toegepast in zijn geval en dat van zijn gezin. De verwerende partij moet dan ook worden gevolgd waar zij in haar nota stelt dat verzoeker zich beperkt tot het tegenspreken van haar gevolgtrekkingen zonder deze ook maar enigszins in een ander daglicht te plaatsen aan de hand van objectieve informatie. Het standpunt van de verwerende partij aangaande het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de veiligheidssituatie in Kabul blijft dan ook onverminderd overeind. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond, net zomin als een reëel risico op ernstige schade in de zin van de overige twee hypothesen die worden voorzien door artikel 48/4, § 2.

1.2.15. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals gevraagd door verzoeker.

2. Over de bestreden beslissing genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster)

2.1. In hoofde van verzoekster werd door de verwerende partij vastgesteld dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde problemen en incidenten als haar echtgenoot, waarna wordt besloten, ingevolge de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijnen hoofde, dat bijgevolg ook wat verzoekster betreft niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2. Ten aanzien van deze beslissing werd geen ander middel aangehaald dan datgene dat onder punt 1 reeds werd beoordeeld en ongegrond werd bevonden. Er zijn dan ook geen redenen die de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster zouden kunnen rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS